

Griffiernr.: **CORRECTIONELE RECHTBANK LEUVEN**

Parkeernr.: **De openbare terechtzitting van 12 juni 2012**
LE66.RW.200102-09

In de zaak van het openbaar ministerie

en de burgerlijke partij:

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bevoegd voor
het grondgebied van , handelend in naam van Het Vlaamse Gewest,
met burelen gevestigd te
Eiser tot herstel, vertegenwoordigd door meester loco meester
advocaat te

TEGEN

, met als maatschappelijke zetel te ,

Beklaagde, op de zitting vertegenwoordigd door meester loco meester
advocaat te

1. De ten laste gelegde feiten

Beklaagd :

Te : , op de percelen gelegen te ,
, eigendom van ,
en gelegen in natuurgebied,

In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld door art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, zijnde:

Minstens tussen 15 november 2009 en 12 april 2011

Het hebben in stand gehouden van constructies die zonder vergunning zijn opgericht en meerbepaald:
een chalet, een speeltuin met terras, een verharding-parking en 3 grote en 3 kleine vijvers

2. Procedure

2.1.

De rechtbank nam kennis van:

- de stukken van het onderzoek;
- de dagvaarding van beklagde;
- de conclusie van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur met als titel "Tweede conclusie", neergelegd ter zitting van 15 mei 2012;
- de conclusie voor beklagde met als titel "Conclusie" en neergelegd ter zitting van 15 mei 2012 waarover bij de neerlegging door de raadsman werd verklaard dat deze conclusie de voorgaande neergelegde/gefaxte conclusie vervangt;
- de neergelegde stukken.

2.2.

De rechtbank hoorde :

- de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, als eiser tot herstel, vertegenwoordigd door zijn raadsman
- het Openbaar Ministerie in haar vordering;
- de beklagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door haar raadsman.

De rechtbank beslist op tegenspraak.

2.3.

De strafvordering is regelmatig en tijdig ingesteld en is ontvankelijk.

3. Bespreking van de ten laste gelegde feiten

3.1 Feiten en voorgaanden

Beklaagde (verder : beklagde) is eigenaar van een aantal aaneengesloten onroerende goederen gekadastreerd als

Het is voor de rechtbank niet duidelijk wanneer precies beklagde eigenaar werd van deze percelen. Beklaagde zelf blijft in haar conclusies hierover bijzonder vaag : zij stelt dat ze 'enkele jaren terug' de eigendom van deze percelen verworven heeft (pagina 2). Een (kopie van) de aankoopakte bevindt zich niet in het dossier, noch werd deze bijgebracht door beklagde, noch door het openbaar ministerie. Uit de inhoud van het strafdossier blijkt wel dat op 16 november 2009 er een proces-verbaal werd opgesteld lastens beklagde, zodat beklagde alleszins voor 16 november 2009 eigenaar moet geworden zijn van de percelen vermeld in de dagvaarding.

Beklaagde was dus tijdens de periode tijdens dewelke de feiten van de tenlastelegging zich zouden hebben voorgedaan, eigenaar van deze percelen.

Deze percelen zijn volgens het gewestplan (K.B. van 7 november 1978) gelegen in "Natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaten".

Op 16 november 2009 werd door [ ] verbonden aan het Agentschap Inspectie RWO een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld.

Het proces-verbaal maakt melding van :

- een eerder proces-verbaal opgesteld door de politie op 24 februari 1997 voor het bouwen of verbouwen van een bestaande kantine lastens
- een proces-verbaal opgesteld door de dienst Ruimtelijke Ordening van de Vlaamse Gemeenschap op 11 juni 2002 voor het instandhouden van een chalet (d.i. de kantine), het aanleggen van een speeltuin met terras, het in stand houden van aangelegde vijvers en het aanleggen van een verharding-parking. Dit proces-verbaal werd opgesteld lastens

In het proces-verbaal werden volgende vaststellingen vermeld :"

- *Heden stel ik vast dat de chalet, de speeltuin, het terras, de 3 grote vijvers, de 3 kleine vijvers en de parking nog steeds worden in stand gehouden;*
- *Van de grote vijver die het kortste bij de chalet werd aangelegd werd een gedeelte van 20,00 op 20,00 m afgesplitst door het aanbrengen van een aarde dam;*
- *Van de 3 kleine vijvers die naast de chalet werden aangelegd werden er twee vijvers samengevoegd tot één grotere. De afmetingen van de samengevoegde vijver bedragen +/-15,00 m op +/-41,00 m;*
- *De huidige eigenaar van voormelde percelen is eveneens voornoemd."*

Op 3 februari 2010 gaf de procureur des Konings te Leuven opdracht aan de lokale politie van de PZ [ ] om over te gaan tot het verhoor van de huidige eigenaar van de percelen, zijnde de verantwoordelijke van

De procureur vermeldde twee vragen : Wanneer werden de aanpassingen aan de vijvers uitgevoerd ? en Wat zijn hun intenties met betrekking tot de instandhouding in het algemeen?

Uit het proces-verbaal van 22 maart 2010 blijkt dat de verantwoordelijke door de lokale politie op verscheidene data werd uitgenodigd. Hij nam wel contact op om een nieuwe afspraak te maken. Telefonisch werden drie afspraken gemaakt, maar deze werden niet nagekomen.

Uiteindelijk werd een verhoor afgenomen op 22 april 2010 waar verklaarde na het inleidend deel van het verhoor : "*... Ik neem kennis van de reden van mijn verhoor. Ik ben de eigenaar van de visvijvers te [ ]. De aanpassingen aan de vijvers werden uitgevoerd in de maand januari-februari 2009 zoals was gevraagd. Alles is nu volgens de voorschriften en zal nu blijven.*"

Ondertussen stelde de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur (verder afgekort als GSI) op 29 januari 2010 een herstellvordering op, strekkende tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat. De herstellvordering werd overgemaakt aan het Agentschap Natuur & Bos van de Vlaamse Gemeenschap.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 19 maart 2010 een eensluidend advies over de voor advies voorgelegde herstellvordering.

Na opdracht d.d. 16 augustus 2010 van het parket van de procureur des Konings te Leuven aan de politiezone werd op 14 oktober 2010 door de politie vastgesteld dat nog geen aanvang was genomen met de werken conform de herstellvordering. De politie stelde tevens vast dat rond de gastank voor de chalet/cafetaria een houten constructie werd gemaakt en dit werd overdekt met een zeil. Er stonden tevens terrasstoelen onder.

Na opdracht d.d. 23 maart 2011 aan de stedenbouwkundige inspectie van het Agentschap Inspectie RWO, stelde de stedenbouwkundig inspecteur op 11 april 2011 vast dat de toestand tre plaatse volledig ongewijzigd was gebleven.

3.2. Middelen en argumenten van partijen

3.2.1

Beklaagde betwist dat de visvijvers en hun exploitatie niet vergund zouden zijn.

* De constructie, chalet/kantine/vissersschuilplaats genoemd door partijen.

Zij verwijst naar haar stuk 1, ziende een vergunning van 27 december 1974, afgeleverd door de gemeente tot het oprichten van een vissersschuilplaats van 4x6 m op het perceel Dit is de oude benaming voor de percelen die thans de nummers dragen. (zie de historiek in de uittreksels uit het plannenregister van de vijf percelen.

Zij verwijst ook naar de aanwezigheid van 3 grote vijvers op het ogenblik van de opmaak van het gewestplan (K.B. 7 november 1978). Hieruit volgt volgens beklagde dat de visvijvers en hun aanhorigheden die reeds voor 1978 aanwezig waren op het terrein, als vergund geacht dienen te worden beschouwd.

Met verwijzing naar artikel 4.2.14 § 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (verder afgekort als VCRO) stelt zij dat bestaande constructies waarvan door enige rechtens toegelaten bewijsmiddel aangetoond wordt dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april [1962 (jaartal niet vermeld in conclusies)] tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan, volgens beklagde 7 november 1978, geacht worden te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

De rechtbank stelt vast dat er destijds inderdaad een stedenbouwkundige vergunning werd verleend tot 'het oprichten van een vissersschuilplaats' op het perceel

De vissersschuilplaats mocht worden opgericht met als afmetingen 4 op 6 meter. Deze vergunning kon worden afgeleverd nu zij in overeenstemming was met de bepalingen van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de (ontwerp)gewestplannen, meer bepaald artikel 4.3.

In artikel 4.3.1. worden uitdrukkelijk vissershutten vernoemd die kunnen worden gebouwd in natuurgebieden.

De constructie die beklagde een vissersschuilplaats noemt, is vooreerst niet gebouwd uit dezelfde materialen als die die vermeld werden in de vergunning, noch heeft zij dezelfde afmetingen als hetgeen in de vergunning van 27 december 1974 bepaald werd.

Bovendien zijn de indeling van de constructie, het gevelplan en grondplan, het dak zoals die in de bouwplannen werden weergegeven en die deel uitmaken van de afgeleverde vergunning en die moeten worden gevolgd, verschillend van deze van de constructie zoals die herhaaldelijk is aangetroffen tijdens de verschillende plaatsbezoeken die in de loop der jaren werden uitgevoerd.

De constructie zoals die nog steeds bestaat, is niet opgericht conform de vergunning van 1974 en wordt dus wederrechtelijk in stand gehouden door beklagde als eigenaar, minstens in de periode van de tenlastelegging.

Dit is een misdrijf dat in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, wat in deze zaak het geval is, nog steeds strafbaar is. (art. 6.1.1., voorlaatste alinea VCRO).

** De visvijvers*

Beklaagde stelt dat zij niet strafrechtelijk veroordeeld kan worden voor het instandhouden van visvijves, nu deze gezien hun oprichting voor de inwerkingtreding van het gewestplan als vergund geacht dienen te worden beschouwd. Zij leidt daar uit af dat ook de onderhoudswerken aan deze vijvers en hun afboording geenstrafrechtelijk misdrijf uitmaken.

Zij verwijst hiervoor naar art. 4.4.1, § 3 VCRO. Volgens beklagde kunnen de onderhoudswerken aan hoofdzakelijk vergunde constructies niet als strijdig met de voorschriften van het gewestplan worden aanzien, noch met de voorschriften van een gewestelijk of provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan.

Dit middel bouwt verder op de stelling van beklagde dat de constructie vergund is, wat niet het geval is (zie hoger) zodat dit middel vervalst.

Bovendien kan er op gewezen worden dat een vergunning voor een vissersschuilplaats niet noodzakelijk gegevens oplevert over het aantal visvijvers, de vorm ervan, de plaats waar zij gelegen zijn en of sinds het afleveren van de vergunning geen (vergunningsplichtige) wijzigingen zijn aangebracht aan de vijvers.

De vijvers, ook al zouden ze aanwezig geweest zijn voor de vaststelling van het gewestplan in 1978, komen thans niet meer onder dezelfde vorm voor: ze zijn omhoog en een aarden wal werd aangebracht om één van de vijvers te splitsen.

** De verhardingen*

Beklaagde stelt op pagina 9 en 10 van haar conclusies dat de aangebrachte verhardingen, waarvan vaststelling werd gedaan in het proces-verbaal van 11 juni 2002, geenszins een stedenbouwkundig misdrijf uitmaken.

Volgens beklagde betreffen de aanleg van de parking en de verharding immers handelingen die in ieder geval dateren van voor 1 mei 2005, datum waarop volgens beklagde het decreet van 18 mei 1999 in werking zou zijn getreden.

De rechtbank merkt vooreerst op dat de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 niet 1 mei 2005 is, maar wel 1 mei 2000. Het decreet van 18 mei 1999 was dus reeds meer dan twee jaar in werking op het ogenblik van de vaststellingen.

Zelfs al zou de parking en verharding aanwezig geweest zijn voor 1 mei 2000, dan nog waren toen de Stedenbouwwet van 1962 en het Coördinatiedecreet van 1996 van kracht, en waren het aanleggen van een parking en verharding vergunningsplichtig.

Enerzijds is de verharding die werd uitgevoerd op een perceel dat zich bevindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied steeds een vergunningsplichtige reliëfwijziging en is de aanleg ervan steeds wederrechtelijk.

Anderzijds kan het bouwen van een constructie voor het parkeren, een verharding van de bodem omvatten. Het kan dan gaan om de aanbreng van een onderlaag/fundering en het afdekken met een bovenlaag. Destijds viel deze constructie dan onder art. 42 § 1 van de Stedenbouwwet van 1962. (Cass. 27 juni 2000, *R. W.* 2000-01, 1202, met noot.) Later bepaalde art. 99 § 1 van het Decreet van 18 mei 1999 uitdrukkelijk dat onder het bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen het aanbrengen van verhardingen moet worden begrepen.

3.2.2

Beklaagde roept de dwaling in als verschoningsgrond.

Beklaagde stelt inzake de chalet en het speeltoestel 'gedwaald' te hebben.

Beklaagde stelt gedwaald te hebben omtrent de toepassing van het vrijstellingenbesluit van 16 juli 2010 van de Vlaamse Regering, meer bepaald art. 2.1, 10°.

Beklaagde stelt ook dat wat de chalet betreft de uitbreiding van de vissersschuilplaats reeds vastgesteld werd bij proces-verbaal in 1997 maar nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een strafrechtelijke vervolging en zij er dan ook van uitging dat zij de bestaande chalet in zijn toestand op het ogenblik van de koop verder zou kunnen openhouden.

De dwaling als schulduitsluitingsgrond is niet uitdrukkelijk bepaald in het Strafwetboek. De rechtspraak neemt aan dat er dwaling is wanneer de oordeelsvorming van de dader met betrekking tot het pleegde feit is aangetast. Om ingeroepen te kunnen worden moet de dwaling onoverwinnelijk (= niet-foutief) zijn.

Van een onoverwinnelijke dwaling in hoofde van beklagde is geen sprake. Beklaagde kan zich niet beroepen op de regeling in het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 voor het instandhouden van het speeltoestel voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit besluit. Bovendien kan de dwaling niet als onoverwinnelijk worden beschouwd: aangezien beklagde wel in staat blijkt te zijn kennis te krijgen van artikel 2.1 maar niet van het daaropvolgende artikel 2.2 in datzelfde besluit dat stelt :

“ Art. 2.2. De vrijstelling, vermeld in artikel 2.1, geldt alleen als de handelingen voldoen aan al de volgende voorwaarden :

1° ze worden volledig uitgevoerd binnen een straal van 30 meter van een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte woning;

...
Vermits de constructie niet vergund is, maar alleszins geen woning is, was het speeltoestel uitgesloten.

Wat zeker niet als onoverwinnelijk kan beschouwd worden is de gedachte dat als een (voortdurend) misdrijf lang niet vervolgd wordt, men na de aankoop verder zonder problemen de chalet kon verder openhouden.

3.2.3

In ondergeschikte orde werpt beklaagde de overschrijding van de redelijke termijn in met uitdrukkelijke verwijzing naar art. 6.1 E.V.R.M.

Beklaagde wijst op het feit dat er reeds in 1997 een proces-verbaal werd opgesteld en er pas 15 jaar later werd gedagvaard.

Beklaagde wordt vervolgd voor een voortdurend misdrijf dat tot op de dag van vandaag voortduurt.

De periode van tenlastelegging begint op 16 november 2009, zijnde de dag dat het eerste proces-verbaal werd opgesteld nadat beklaagde eigenaar was geworden en eindigde op 11 april 2011, zijnde de periode in dewelke ‘minstens’ het misdrijf van instandhouden werd begaan door beklaagde.

Het beginpunt van de redelijke termijn is vanaf de “vervolging” in de autonome zin die door de rechtspraak van het EHRM aan dit begrip wordt gegeven, dit wil zeggen niet de verdenking of de formele inbeschuldigingstelling, maar het ogenblik waarop verdachte weet dat hij zich moet verdedigen.

Iets meer dan twee jaar later werd beklaagde gedagvaard om voor de correctionele rechtbank te verschijnen. Gelet op het opstellen van een herstellvordering, de te vragen adviezen, de vertraging die is opgetreden omdat de verantwoordelijke van beklaagde verschillende afspraken om verhoord te worden niet nakwam, kan niet gesproken worden van een overschrijding van de redelijke termijn.

3.2.4

Nog meer ondergeschikt werpt beklaagde op dat de uitvoeringsplanning van moet afgewacht worden.

Beklaagde citeert dan stukken uit het ruimtelijk structuurplan.

De GSI merkt terecht op in zijn conclusie dat een gemeentelijke ruimtelijk structuurplan enkel een beleidsdocument is dat een kader aangeeft voor de gewenste ruimtelijke structuur van de gemeente. Het betreft een langetermijnvisie op de ruimtelijke ontwikkeling van het betrokken gebied.

De ruimtelijke structuurplannen hebben wel een bindende kracht voor de overheid die het plan heeft vastgelegd en voor de vaststellingen die er onder ressorteren, maar ze hebben geen verordenende kracht en ze vormen geen beoordelingsgrond voor werken die onderworpen zijn aan een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning.

Zowel ruimtelijke structuurplannen als ruimtelijke uitvoeringsplannen zijn plannen waarmee de overheid de ruimtelijke ordening van, hier de gemeente, vastlegt.

De rechtbank hoeft geen rekening te houden met de vraag of in de toekomst op basis van een nog op te stellen ruimtelijk uitvoeringsplan beklagde een geslaagde regularisatie zou kunnen laten doorvoeren.

3.3 Besluit

De tenlastelegging en de feiten die eraan ten grondslag liggen, is bewezen lastens beklagde door de rechtmatige vaststellingen gedaan tijdens het onderzoek, de bijgebrachte documenten en foto's.

4. De herstellvordering

4.1. Middelen en argumenten van partijen

4.1.1.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevoegd voor het grondgebied vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat.

De GSI vraagt om beklagde te veroordelen tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt:

Het verwijderen van de constructies en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Daarnaast moeten de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hiervoor moeten de wallen rond de vijvers afgegraven worden tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er onvoldoende grond aanwezig zou zijn voor het volledig dempen van de vijvers, is het gebruiken van perceelvreemde grond voor het verder dempen van de vijvers niet toegelaten. In dat geval kan de vijver of lagune behouden blijven die dan natuurvriendelijk dient ingericht te worden. Dit houdt in dat de plaats een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden aangelegd, zodat zich een moeraszone kan ontwikkelen.

Rekening houdend met het moeilijk en ten dele onvoorspelbaar karakter van grondwerken op dergelijke natte terreinen dienen voormelde werken te worden uitgevoerd onder toezicht van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

4.1.2.

Beklaagde werpt op dat de herstellvordering onontvankelijk zou zijn.

Beklaagde werpt eerst op dat de herstellvordering onontvankelijk zou zijn omdat beklagde niet schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten.

Gelet op het hogervermelde onder 3.3. kan hierop geantwoord worden dat aan de voorwaarde dat beklagde moet schuldig zijn voldaan is.

Beklaagde werpt bovendien op dat de herstellvordering onontvankelijk is omdat zij gebaseerd is op een onwettig advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en dit advies met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten.

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zou onwettig zijn volgens beklagde omdat er geen melding gemaakt werd van, noch rekening gehouden werd met de vergunning van de vissersschuilhut en het vergund geacht karakter van de visvijvers en hun recreatieve functie.

Beklaagde roept ook in dat artikel 6.1.8 van de VCRO geschonden is door de adviesvraag geformuleerd door de stedenbouwkundig inspecteur. Dit artikel stelt dat "bij de adviesaanvraag een informatiedossier gevoegd wordt waarin de feitelijke en juridische historiek van het dossier wordt geduid".

De bepaling van artikel 6.1.8 van de VCRO bepaalt niet concreet welke informatie moet meegedeeld worden. Het artikel spreekt over de historiek van het dossier en niet de historiek van het perceel. Bedoeling is dat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid kan beschikken over de informatie die nodig is voor het formuleren van zijn advies.

Uittreksels uit het plannenregister werden bijgevoegd voor elk van de vijf percelen - waaruit het vroegere perceel thans bestaat - en waarin geen vergunning vermeld werd.

Hoger werd reeds vermeld dat de stedenbouwkundige vergunning, waarvan niet kan aangetoond worden dat de HRH er kennis van had, niet nageleefd werd.

Wat in de stedenbouwkundige vergunning werd vergund, werd niet gebouwd, of alleszins is daar minstens sinds 1997 niets meer van te merken.

Noch de chalet, noch de overige constructies zijn vergund door de stedenbouwkundige vergunning van 1974.

De vraag kan gesteld worden naar de relevantie van een niet-nageleefde vergunning uit 1974, voor het misdrijf van het instandhouden van niet-vergunde constructies van 2009 tot 2011 en of dit wel deel moet uitmaken van de duiding van de feitelijke en juridische historiek van het dossier.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de HRH niet anders zou geadviseerd hebben over een niet-vergunde constructie of zij nu opgericht was zonder enige vergunning, dan wel opgericht in strijd met een bekomen vergunning of nog : na de oprichting

zodanig gewijzigd dat de constructie niet meer, zelfs niet deels, overeenstemt met de oorspronkelijk vergunde constructie.

Het advies van de HRH is niet onwettig omdat zij mogelijk geen kennis had van de niet-nageleefde vergunning, daterend van 35 jaar voor het begin van de periode van de tenlastelegging.

4.1.3.

Beklaagde werpt op dat de herstellordering onwettig zou zijn.

Beklaagde geeft in zijn conclusie eerst een algemene uiteenzetting over de mogelijkheden waarover de rechter beschikt om de herstelmaatregel te hervormen.

Beklaagde werpt vervolgens op dat de gevorderde herstelmaatregel de pleegvormen voorzien door artikel 6.1.41 van de VCRO schendt; de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en fair playbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens beklagde is de betaling van een meerwaarde dan ook in beginsel de te vorderen herstelmaatregel, tenzij de handelingen zouden zijn verricht in strijd met een stakingsbevel, dan wel handelingen verricht zouden zijn in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften voor het gebied.

Beklaagde gaat ook nu weer van het standpunt uit alsof de vijvers zouden vergund zijn.

Zowel de GSI als beklagde citeren artikel 6.1.41 VCRO in hun conclusies. Terecht werpt de GSI op dat gelet op de formulering van artikel 6.1.41 VCRO geen meerwaardevordering mogelijk is. Het instandhoudingsmisdrijf is hier een overtreding ten aanzien van de voor het gebied toegelaten bestemming, met name natuurgebied, waarvan niet op geldige wijze kan worden afgeweken.

Beklaagde meent dat recreatie kan gekoppeld worden aan natuurgebied, wat juist is, maar dan in een ondergeschikte functie. Terecht stelt de GSI dat op het terrein het vissen de hoofdfunctie is en dat alles daar op gericht is : kantine, speeltoestel, verhardingen, het aanpassen van de vijvers.

Betaling van de meerwaarde is dus uitgesloten door het VCRO, maar zou de plaatselijke ordening nog steeds beschadigd achterlaten.

Beklaagde werpt tenslotte nog op dat de gevorderde maatregel volkomen disproportioneel is.

Zowel beklagde als de GSI zetten hun standpunt over het al dan niet disproportioneel karakter van de gevorderde herstelmaatregel uiteen in hun conclusies.

De rechtbank stelt vast dat de beslissing van de GSI om een herstelmaatregel te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

De ligging van de percelen, hoewel niet bijzonder ver van de bebouwing langs de straat, sluit, zo blijkt uit de verschillende luchtfoto's en plannen die werden bijgebracht, ook mooi aan op het groen rondom de vijvers en in een grote straal rondom deze vijvers is het een groenzone op het gewestplan.

Terecht stelde de GSI dat recreatievisserij in een beschermd natuurgebied een storend karakter heeft.

De beslissing tot het vorderen van deze herstelmaatregel is niet kennelijk onredelijk, nu het niet zo is dat geen enkele andere overheid dergelijk maatregel zou vorderen.

De rechtbank sluit zich aan bij de stelling van de GSI.

4.2. Besluit

Beklaagde kan veroordeeld worden tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat.

4.3. Dwangsom

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert ook een dwangsom.

Indien beklagde de herstelmaatregel niet binnen de 12 maanden uitvoert is het niet onredelijk dat hij daartoe gedwongen wordt door verplicht te worden per dag vertraging een bepaalde som te moeten betalen.

De dwangsom kan toegekend worden.

5. Straftoemeting

5.1. De strafmaat

De rechtbank verklaart de aan beklagde ten laste gelegde feiten bewezen.

De strafmaat op de bewezen feiten van de enige tenlastelegging is voor een natuurlijk persoon een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 tot 400.000 euro of een van deze straffen alleen. (art.6.1.1. VCOR)

Overeenkomstig artikel 41bis Sw. bedraagt de straf voor rechtspersonen wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en een geldboete stelt, of één van de straffen alleen: een geldboete van minimum 500 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumboete op het feit gesteld; met als maximum 2.000 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld.

Ingeval de vrijheidsstraf minder dan één maand betreft en in dagen is uitgedrukt, voorziet de wet in geen vermenigvuldiging van de op het feit gestelde minimumgeldboete zodat in dit geval de op het feit gestelde minimumgeldboete als straf telt (Cass. van 28 juni 2005)

Concreet bedraagt de strafmaat in deze zaak een geldboete van 26,00 euro tot 800.000,00 euro.

5.2. De beslissing op strafgebied

Het openbaar ministerie vorderde voor beklaagde een geldboete van 250,00 euro.

De raadsman van beklaagde vroeg in conclusies:

- in hoofdorde de strafvordering onontvankelijk te verklaren en beklaagde vrij te spreken, minstens verzachtende omstandigheden in hoofde van beklaagde te weerhouden en beklaagde vrij te spreken van alle tenlasteleggingen;
- in ondergeschikte orde de zaak sine die uit te stellen in afwachting van de uitvoeringsplanning van minstens het bekomen van een principiëbeslissing hieromtrent door de gemeente;
- in meer ondergeschikte orde aan beklaagde her voordeel van de opschorting/uitstel toe te kennen gelet op de concrete omstandigheden desgevallend onder bepaalde voorwaarden;
- uiterst ondergeschikt een milde toepassing te maken van de strafwet en de straf te beperken tot een geldboete, voorwaardelijk.

De rechtbank houdt rekening met de ernst van de feiten en de schade of hinder die het instandhouden reeds jarenlang betekent voor een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Er zijn aan de rechtbank geen eerdere strafrechtelijke veroordelingen van beklaagde gekend.

De rechtbank is van oordeel dat opschorting geen aangepaste sanctie zou zijn voor de bewezen feiten van de tenlastelegging omdat deze niet in verhouding staat tot de veroorzaakte hinder en de duur van de feiten. Hoewel beklaagde minstens reeds meer dan twee jaar op de hoogte is van de vaststellingen van 16 november 2009, is men niet overgegaan tot vrijwillig, zij het maar gedeeltelijk, herstel. Integendeel blijkt er nog uitgebreid te zijn rond de gastank.

Een effectieve geldboete van 250,00 euro, zoals gevorderd door het openbaar ministerie, is wel een aangepaste sanctie voor de bewezen feiten van de tenlastelegging.

5.3. Bijdrage slachtofferfonds en vergoeding

De beklaagde is een bijdrage verschuldigd aan het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden. De rechtbank is verplicht om bij iedere veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf deze solidariteitsbijdrage op te leggen.

Naast de veroordeling tot de kosten van het onderzoek, wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure. Het bedrag hiervan wordt bij koninklijk besluit bepaald in het tarief in strafzaken. Actueel bedraagt deze vergoeding, na indexatie, 32,27 euro.

6. Toegepaste wettelijke bepalingen

Bij deze uitspraak past de rechtbank onder meer de volgende wettelijke bepalingen toe:

- art. 25-38-40-41 bis van het Strafwetboek
- art. 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999
- art. 6.1.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- art. 162-162bis-185-194-195 van het Wetboek van Strafvordering
- art. 1 van de wet van 5 maart 1952
- art. 28-29 van de wet van 1 augustus 1985
- art. 91, tweede alinea -148-149 van het K.B. van 28 december 1950
- art. 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken

UITSpraak

De rechtbank doet uitspraak in eerste aanleg en op tegenspraak.

OP STRAFRECHTELIJK VLAK

De strafvordering is ontvankelijk.

De feiten van de enige tenlastelegging zijn bewezen lastens beklagde.

De rechtbank veroordeelt beklagde tot de betaling van een geldboete van **250,00 euro**, verhoogd met 45 opdecimen en gebracht op 1.375,00 euro.

De rechtbank verplicht de beklagde bovendien tot betaling van een bijdrage van vijftwintig euro, dit bedrag van vijftwintig euro met 50 opdecimen gebracht op honderd vijftig euro.

De rechtbank legt aan de beklagde voorts een vergoeding van 32,27 euro op.

De rechtbank veroordeelt beklagde tot de kosten gemaakt door het Openbaar Ministerie, tot op heden begroot op 230,32 euro.

DE VORDERING TOT HERSTEL

De vordering tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur is ontvankelijk.

De rechtbank veroordeelt beklagde tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt :

Het verwijderen van de constructies en de verhardingen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Daarnaast moeten de vijvers gedempt worden met de oorspronkelijk uitgegraven grond. Hiervoor moeten de wallen rond de vijvers afgegraven worden tot op het oorspronkelijk maaiveld. Indien er onvoldoende grond aanwezig zou zijn voor het volledig dempen van de vijvers, is het gebruiken van perceelvreemde grond voor het verder dempen van de vijvers niet toegelaten. In dat geval kan de vijver of lagune behouden blijven die dan natuurvriendelijk dient ingericht te worden. Dit houdt in dat de plaats een onregelmatige vorm krijgt en de oevers zacht hellend worden aangelegd, zodat zich een moeraszone kan ontwikkelen.

Rekening houdend met het moeilijk en ten dele onvoorspelbaar karakter van grondwerken op dergelijke natte terreinen dienen voormelde werken te worden uitgevoerd onder toezicht van de afdeling Natuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De rechtbank zegt voor recht dat beklagde bij niet-uitvoering van de hierboven vermelde herstelmaatregel binnen een termijn van 12 maanden na datum van het vonnis, een dwangsom verschuldigd is ten belope van 250,00 euro per dag vertraging.

De rechtbank zegt voor recht dat indien beklagde niet zelf tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand overgaat, de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van rechtswege in de uitvoering ervan mag voorzien, en dat in dat geval de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur gerechtigd is de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaats in de vorige staat, te verkopen, te vergoeden en te verwijderen.

De rechtbank veroordeelt beklagde tot de kosten die verband houden met de herstellvordering, inbegrepen de kosten van de kantmelding van de gewezen eindbeslissing op het overgeschreven exploit.

OVERSCHRIJVING EN INSCHRIJVING

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig artikel 6.2.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is overeenkomstig artikel 6.2.2. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

DIT VONNIS WERD UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de achttiende kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:

rechter

griffier

eerste substituut-procureur des Konings